

Bu Günü Bekliyordum

– KARAM-41 · 13 Temmuz 2017

Yılmaz Bey, teftişini yapacağı sınıfın öğretmeniyle tanıştı teneffüste. Hal hatır sorduktan sonra, kendisini hazır hissedip etmediğini sordu öğretmene. Bu okulda üç günlük programları vardı.

"Yarın ya da öbür gün de sınıfını ziyaret edebilirim" dedi. Sınıf öğretmeni, moralinin iyi olduğunu, bu gün dersine gelebileceğini ifade etti. "Hem bir an evvel de stresten kurtulurum" dedi. Ne de olsa, "teftiş ve müfettiş" sözcükleri ürperticiydi. Bu duyguyu daha fazla yaşamak istemiyordu Serpil öğretmen.

Giriş zili çaldığında, birlikte dersliğe girdiler. Öğrenciler, öğretmenlerinin yanında iyi giyimli birini görünce, gayri ihtiyari "aa..." çektiler koro halinde. Belli ki şaşırılmışlar ve heyecanlanmışlardı.

Öğretmenleri, "lütfen oturun çocuklar" diye tebessüm etti. Yerlerine oturan miniklerin gözleri misafiri süzmekteydi merakla.

Serpil öğretmen misafiri buyur ederek, sandalyesini takdim etti. Fakat O, "rica ederim, öğrencilerle tanıştıktan sonra arka sıralardan birine oturarak dersinizi izlemek istiyorum müsaade ederseniz" diyerek gösterilen sandalyeye oturmadı. Çünkü o sandalye sınıf öğretmenine aitti.

Yılmaz Bey, öğretmenin derslikteki saygınlığını muhafaza etmesinden yanaydı. Öğrencilerin karşısında mahcup tavırlarla durmasını istemez, bu konuda öğretmenin de rahat ve kendine güven içinde hareket etmesini isterdi.

Serpil öğretmen, Yılmaz Beyin nazik ve kararlı tavrı karşısında, "peki efendim" dedikten sonra, "çocuklar, gördüğünüz misafir Bey müfettiştir. Sınıfımızı ve bizleri ziyarete gelmiş. Birlikte ders işleyeceğiz" açıklamasında bulundu.

Bu sözcüğü duyan öğrenciler, ürperti içinde yine bir "aaa..." çekerek, arkasından "müfettişmiş" diye koro halinde hayretlerini bildirdiler. Dersliğe bir telaş ve heyecan yayılmıştı.

Serpil öğretmen, yanında duran Yılmaz Beye, "buyurun efendim" diyerek kenara çekildi. Yılmaz Bey güler yüzle teşekkür ederek öğrencilere hitaben: "Sevgili çocuklar, ben de bir öğretmenim. Yıllarca sizin gibi öğrencilerime ders verdim, birlikte bilgiyi, güzellikleri paylaştık."

"Bu gün sizin misafirinizim. Eğer beni kabul ederseniz, biraz dersinizi izleyeceğim, sonra da sizinle sohbet edeceğiz. Birbirimize sorular soracağız, ders anlatacağız. İster misiniz?" Dedi.

Yılmaz Beyin tebessümlü ve samimi konuşmaları öğrencileri rahatlatmıştı. Sevinçle, "eveet..." diye cevap verdiler.

Yılmaz Bey, "çok teşekkür ediyorum. Öyleyse ben biraz dersinizi dinlemek istiyorum" diyerek, öğretmeni derse davet etti.

Kendisi de arkaya yürüyerek en arka sırada tek oturan bir öğrencinin yanına geldi. "Yanına oturabilir miyim?" Diye tatlı bir üslupla ricada bulundu. Heyecanla gözleri parlayan bu çocuk sevinçle atıldı: "Çok isterim efendim, hatta ben aylardır bu günü ekliyordum" diye atıldı.

Öğrenciler bu cevaba ellerinde olmadan güldüler, sonra da utançlarından ağızlarını elleriyle kapadılar. Bir yandan da ilgiyle olup bitenleri izliyorlardı.

Yılmaz Bey, sevimli ve atılgan görünümlü bu çocuğun konuşmalarına hayret etmiş, sebebini de merak

ermiştii. Fakat bir an evvel dersi dinlemek istiyordu.

"Pekâlâ, şimdilik oturayım, öğretmenimizi dinleyelim. Sonra da bekleme nedenini öğrenmek isterim" dedi gülümseyerek. Öğrenci de "tamam efendim" diye cevap verdi. Birlikte oturdular.

Yılmaz Bey, " öğretmenim dersinize devam edebilirsiniz, buyurun lütfen" dedi. Serpil öğretmen teşekkür ederek derse başladı. Dersliğin içinde hoş bir hava oluşmuştu. Öğrencilerin gözlerinin içi gülüyordu. Öğretmene zevkle katılıyorlar, ilgi ve istekle sorular soruyor, cevaplar veriyorlardı.

Bir süre sonra Yılmaz Bey, sınıf öğretmeninden müsaade isteyerek, kendisinin derse devam etmek istediğini belirtti. Öğretmenin, "buyurun efendim" demesi üzerine, teşekkür ederek kendisine takdim edilen sandalyeye oturmasını, ayakta kalmamasını rica etti.

Sonra da öğrencilerle tatlı bir diyaloga girdi. Ziyaret ettiği derslik ikinci sınıflardı. Yaşlarına uygun sorular sordu, tuttıkları takımlarını öğrendi. Hobilerini anlattırdı. Aradaki resmiyet ve tedirginlik gitmiş, samimi ve içten bir paylaşım oluşmuştu.

Nihayetinde dersin bitimi yaklaşmıştı. Yılmaz Beyin, "çocuklar artık veda zamanı geldi" demesi üzerine, çocuklar koro halinde, "ne olur gitmeyin, lütfen, lütfen" diye ricada bulunmaya başladılar.

Yılmaz Bey çocukları çok severdi. Samimi ve sıcacık sevgisini sözlerine taşıdığında, kısa zamanda onlarla dost olurdu. Bu yüzden çocuklar kısa zamanda alıştıkları Yılmaz Beyden, bir türlü ayrılmak istemezlerdi. Şimdi de böyle bir ortam oluşmuştu. Fakat Yılmaz Beyin program gereği daha iki dersliğı ziyaret etmesi lazımdı. Sözlerini toparlaması gerekiyordu.

"İlginize ve sevgi gösterinize çok teşekkür ediyorum çocuklar. Fakat başka sınıflara da gitmem gerekiyor. Sizleri tanımaktan mutlu oldum. Yanında oturduğum arkadaşınızın konuşmasını merak ettim. Ne demek istediğini öğrenmek isterim" dedi.

Sonra da bahsettiğı öğrenciye hitaben, "adınızı öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Batuhan efendim" dedi.

"Aylardır bu günü ekliyordum" sözlerinizle ne demek istediniz Batuhan. Bize anlatmak ister misiniz?

Batuhan fırsatı yakalamanın heyecanı ile atıldı. "Öğretmenimiz her hafta kendi belirlediğı bir arkadaşımızı sınıf başkanı yapıyor. Hâlbuki bize demokrasiyi öğretmişti. Mademki demokrasi var. Neden sınıf başkanını seçimle belirlemiyoruz" diye kestirip attı.

Batuhan rahatlamıştı derdini yetkili birine söylemekten dolayı. Fakat bu sefer de, Yılmaz Bey hayretler içinde kalmıştı. İkinci sınıf öğrencisinin böyle düşünebilmesi, fikirlerini büyük bir cesaretle, veciz şekilde anlatması çok şaşırtmıştı Yılmaz Beyi.

Batuhan'ı dinleyen Serpil öğretmen savunmaya geçerek, "efendim benim maksadım her öğrencime liderlik duygusunu tattırmaktı. Batuhan'a da sıra gelecekti" dedi.

Yılmaz Bey, "öğretmenim Batuhan'a bu düşüncesinin nedenini soralım müsaade ederseniz" diyerek Batuhan'a döndü.

"Peki Batuhan seçimi neden istiyorsun. Sınıf başkanlığı için aday mı olmak istiyordun?" Dedi.

Batuhan, "evet efendim, bütün arkadaşlarım beni seviyor. Seçileceğimden eminim. Seçilemesem de sonuca saygı gösteririm" dedi.

Yılmaz Beyin gözleri nemlenmişti. Böyle ortamları paylaştığı için ne kadar mutluydu bilemezsiniz.

Batuhan'a dönerek, "öğretmenin bu sorunu çözecektir umarım. Sakın dikkate alınmadığını sanarak

üzülme. Ayrıca sana çok teşekkür ediyorum. Duygularını cesaretle paylaştığınız için" dedi. O sırada ders zili çaldı. Yılmaz Bey, öğretmene, "çocukların teneffüse çıkmasını söyleyebilirsiniz. Sizinle azıcık paylaşımında bulunalım öğretmenim" dedi. Birlikte öğretmenler odasına gittiler. Yılmaz Bey kendisine çalışmalarından dolayı teşekkür etti. Özellikle Batuhan gibi bir öğrencisi olduğu için de ayrıca tebrik etti. Sonra da, Batuhan'a kızıp gücenmemesini, onunla gurur duymasını istedi. Batuhan'ı ikna etmek için de, seçimle belli bir süre için sınıf başkanını belirleme yöntemini denemesini rica etti. Sınıf öğretmeni, Batuhan'ın sözlerinin kendisine eleştiri olarak yöneltileceğini sanmıştı. Yılmaz Beyin yapıcı, mantıklı, iyileştirmeye yönelik tavsiyeleri kendisini ikna ve motive etmişti. Şimdiye kadar böylesine verimli, öğrencilerin ve kendisinin hoşnut kaldığı bir teftiş görmemişti dorusu. "Eğer teftiş bu ise ben her ay teftiş görmek isterim" diye düşünmeden edemedi. "Ya şu delidolu Batuhan'a ne demeli" diye söylendi. Kızdığı söylemleri hanesine artı olarak yazılmıştı. Üstelik de teşekkür almıştı. "Sanırım rehberlik farklı bir şey ve hepimizin buna ihtiyacı var. Kırmadan, üzmeden, güdüleyen, on öre eden ve eksiksiz sandığımız yönlerimizi tamamlayan bir rehberliğe." Diye düşünmeden edemedi. Yılmaz Bey, başka sınıflara gitmek için "iyi günler ve başarılı çalışmalar" dileyerek ayrılırken, "yine beklerim efendim, mutlu oldum ziyaretinizden" diyen bu vefakâr, fedakâr, yüreği sevgi pınarlarıyla çağlayan öğretmenimize minnet ve şükran duygularıyla, "ben daha çok mutlu oldum değerli öğretmenim" diyerek, tebessümle uzaklaştı. Yüreği kabarmış, gurur duymuştu, minicik öğrencilerden ve asil öğretmenlerinden... Başka dersliklerde, daha farklı sevinçler kendisini bekliyordu. Bunun farkındaydı. Fakat devşirmesini bilmeyenler, bu sevgi meyvelerini görmezden gelerek, ya da fark edemeyerek ziyan ediyorlardı kimi zaman.